

nister at vise Velvillie overfor disse Øboeres Ønsker, særlig da Beløbet, man andrager om, er saa lille som 2 300 Kr. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, om det ikke var muligt at faa disse Penge bevilget allerede i Aar, saaledes at Kirken til næste Sommer kunde knejse med sit nye Spir. Disse faa Hundrede Mennesker, der lever ovre paa denne lille Ø, har jo ikke mange Fornøjelser. Deres største Glæde har i mange Aar bestaaet i at staa og betragte deres smukke lille Kirkespir. Jeg haaber, den højtærede Minister vil bringe denne Glæde tilbage til denne lille Ø.

Jeg skal derefter rette nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Jeg har tilladt mig for halvandet Aar siden at indsende et Andragende til den højtærede Statsminister, om det ikke var muligt at gaa til en Forhøjelse af de gamle Veteraners Hædersgave. Den højtærede Statsminister har sikkert en overordentlig Sympati for disse gamle Mennesker, ligesom vi alle har det, og jeg havde haabet, at den højtærede Statsminister i Aar vilde have foreslaaet denne Forhøjelse. Jeg tillod mig i Andragendet at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at en Forhøjelse fra 100 Kr. til 150 Kr. ikke vilde komme til at tynge Budgettet, idet Afgangen mellem de gamle Veteraner jo er saa stor, at en saadan Forhøjelse kun vilde bevirke, at det Budget, man havde Aaret i Forvejen, skulde bibeholdes. Disse gamle Mennesker, som jo nu er meget højt oppe i Aarene, sidder gennemgaaende i meget trange Kaar. Det vilde have været rimeligt, om dette høje Ting, Rigsdagen, Ministeriet allerede for nogle Aar tilbage havde tænkt paa at forbedre Stillingen for de gamle; dette glemte man i hele den vanskelige Periode, hvor vi havde saa meget andet at tænke paa. Men nu synes jeg, Tiden maa være inde, og jeg henstiller derfor, at man tænker paa disse gamle Mennesker. Jeg vil haabe, at Statsministeren efter nøje Overvejelse vil kunne gaa til at forhøje deres Hædersgave med Halvdelen af det nuværende Beløb. Jeg skal tillade mig at oplyse, at Hædersgaven, da den blev vedtaget i 1913, Aaret efter, 1914—15, beløb sig til noget over 2 Mill. Kr. aarlig; efterhaanden er Beløbet blevet mindre, det var paa sidste Aars Regnskab 894 000 Kr. Paa det løbende Aars Regnskab har man kun budgetteret 632 000 Kr., Aaret i Forvejen var der bevilget 1 037 000 Kr. Det vil altsaa sige, at hvis man hævede den med de 50 Kr., vilde man ikke naa det Beløb, man i Fjor havde bevilget her i den høje Rigsdag. Jeg skal derfor

meget anbefale at tage dette under velvillig Overvejelse, og dersom den højtærede Statsminister ikke mener straks at kunne strække sig til 50 Kr., da kunde man nøjes med 25 Kr. det første Aar og 50 Kr. det næste Aar, saaledes at disse gamle Mennesker dog nu i de ganske faa Aar, de har tilbage, kunde mærke, at andre Mennesker tænker paa dem. Jeg tror ikke, der er nogen i dette høje Ting, som vilde have noget imod at gaa til denne ringe Forhøjelse af disse gamle Menneskers Hædersgave.

Jeg skal til sidst kun fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger om Arbejdsløsheden i vort Land. Naar man skal ordne en Stats Affærer, som er kommet i Ulave, naar man skal søge at skaffe Balance paa et Statsregnskab, som Aar efter Aar har vist betydeligt Underskud, saa maa man gaa til Ondets Rod. Ondets Rod er den Arbejdsløshed, som hærger vort lille Land, ganske vist ikke alene vort lille Land, thi den hærger jo næsten alle Lande. Jeg vil da fremsætte det Spørgsmaal: Gøres der alvorlige Forsøg paa at faa afhjulpet den Arbejdsløshed, som hersker herhjemme? Jeg mener det ikke. Den Maade, hvorpaa man har anstillet Forsøg sidste Aar, var dyr, men den var ikke god; Forsøgene førte ikke til Resultater. Jeg kan ikke se rettere end, at det, Ministeriet maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, er at faa etableret et virkeligt Samarbejde mellem Arbejder og Arbejdsgiver. Det er den eneste Vej frem til at faa Arbejder sat i Gang. Kunstige Midler hjælper ikke. Der er intet andet Middel, der hjælper, end dette at faa bragt Arbejderne og Arbejdsgiverne i Kontakt med hinanden. Forsøget er gjort paa enkelte Pladser herhjemme, og Forsøget er lykkedes. Jeg vil da særlig appellere til dette høje Tings Medlemmer af Socialdemokratiet, rette en alvorlig Appel til de Herrer: Hjælp med til, at et saadant Samarbejde kan komme i Stand ud fra det store Synspunkt, at vi lever i en Periode, hvor det gælder om med alle til Raadighed staaende Midler at gavne det Samfund, hvori vi lever. Og den høje Regering vil ogsaa her kunne have udmærket Indflydelse paa Etableringen af et saadant sundt Samarbejde. Jeg vil henstille til alle ærede Medlemmer af dette høje Ting at tænke den Tanke, jeg her har fremsat, igennem, tænke den igennem til Bunds og saa handle ud fra det, der bliver Frugten af deres Eftertanke.

Povlsen: Maa jeg begynde med at takke den højtærede Handelsminister, fordi